

Скрипаль ще грає гучно й гарно

*Скрипалю, скрипалю,
Мій сільський музика,
Під твоєю стріхою
Серцем пісню виткав...*

Вірш «Вчителю музики».

Коли взявся за перо, із захопленням прочитавши нову поетичну книгу **Богдана Столярчука** «Тебе любов'ю возвеличу», я не випадково розпочав свій відгук із вірша «Вчителю музики», надрукованому у поетичному збірнику «Моє Полісся голубе» Богдана Столярчука ще у 1992 році. З цього вірша і заголовок. Він присвячений сільському скрипалю Михайлу СТРИХАРЮ, який вчив юного школяра Богдана грі на скрипці. Вона пробудила в ньому незвідані до того почуття. Захопила його душу й серце любов'ю до мелодії життя, відчуття краси навколишнього світу, природи й людей, торкнулася раз і назавжди його поетичних струн. Ще з юнацьких років він став талановитим поетом. Про це засвідчила вже перша його поетична збірка «Причастя», вірші якої гармонійні і мелодійні, сповнені тонкого ліризму, який об'єднаний з великою мудрістю.

Характерні ці риси всім його збірникам, про які я хочу нагадати: «Причастя», 1990; «Моє Полісся голубе», 1993; «Зірка долоні», 1993; «Мій серпень», 1997; «Одну тебе кохаю», 2003; «Забреду у твій сад», 2003; «Ти маленька планета», 2003; «Осінь на кручі», 2008 та ін. Особливо це відчутно у його новій збірці поезій, виданій у Рівному в березні 2021 року, яка має 168 сторінок оригінальних і неповторних віршів.

Нова книга складається з чотирьох розділів: «Весна в моїм капелюху»; «Усмішка сонячна твоя», «На тому розі» і «Сповідь душі».

Усі вірші, а їх в книзі понад 150, своєю емоційністю і стилем, мов поетичні брати і сестри, створені сивочолим майстром віршування Богданом Столярчуком. Замість передмови – вірш «Незнайомка». На моє бачення він є заголовним. Вдумайтесь у його рядки:

*Дні із роками пронесуться
І десь залишиться твій слід...
А я за тебе помолюся,*

*Щоб не було ніяких бід,
Я зрозумів, що не потрібно
Мені торкатись давніх струн
Лишуча при своїх верлібрах,
Хоча минуле не зітру.*

Вірш «Незнайомка» (стор. 3).

Читаючи збірник, я був дещо здивований. Всі вірші, крім заголовного, – не мають назв. Хіба що про пори року – «Осінь», «Зима», «Весна», «Літо» і «Дорога». Але вдумливо читайте і ви все зрозумієте – і образи, і думки, висловлені автором. Біжать один за одним, як ласкаві хвилі у сонячні дні.

Поетична збірка «Тебе любов'ю возвеличу» – лірична, чуттєва, емоційна. Та читаючи, я помітив ще одну характерну рису. Вона возвеличує любов не тільки як наймогутнішу силу життя, а й написані глибокодумно, крізь призму оточуючої дійсності навколишнього світу і гарних людських традицій.

Візьмемо найперші-ліпші з різних сторінок усіх розділів (Заголовок із першого рядка вірша). Називаємо: «Покрай села верба дрімає», 2; «Беру твої ніжні долоні», 16; «Сняться натомлені руки», 23; «Нова доба для нас щось нарече», 37; «Вдягни найяскравішу сукню», 39; «Блакитна рань тебе розбудить», 81; «Батьків сад вишнево усміхався», 83; «Куди ж ви з рідної землі», 126; «За вікном пронеслися холоди», 133; «Ввійдеш в зал – з тобою пісня», 147... Я

назвав до двох десятків віршів. А можна і до сотні, бо всі вони об'єднані, так би мовити, коханням і життям. В одному з цих віршів «Це не тільки весна ятрить душу» (стор. 19), він пише:

*«...І п'янітиму я від чарів
Все зберу у букет один.
І весна подарує арії
Для блаженства моїх сивин».*

Нова книга – нова яскрава грань у різноплановій і різножанровій могутності творця, тим більше у зрілі роки письменництва. Він явив себе тут чудовим витонченим майстром світлих, чистих почуттів кохання, полум'яної душевної і фізичної близькості та пристрасті закоханих. Промовисто напрошуються хоча б такі рядки з двох віршів:

*Я відчув блаженну ніжність
І у обіймах нас тримало
Тих поцілунків ненаситність.
Вогнем пашіли наші губи
І кров нервово в жилах билась...*

*Це ніч кохання, а чи згуби
Вогнем для нас навек лишилась.
«Чому приходиш в ніч до мене» (стор. 89).
Пещу твої стегна і цілую груди,
Таємниця торкається трепетно рука...*

*Скільки тої ніжності в твоїм серці сховано
Скільки в твоїх поглядах зоряних думок!
Я твоїм коханням завжди подивований –
Відступити від тебе не зможу й на крок.*

«Пещу твої стегна і цілую груди» (стор. 103).
Особливо мене привабила і навіть причарувала чотирирядкові та восьмирядкові вірші, які є у кожному розділі і займають майже третину книги. Це щось на зразок поетичних роздумів, які дещо нагадують красу і мудрість віршування Максима Рильського: лаконічність у образному висловлюванні, емоційність душевних почуттів, глибокої думки, продиктованої життям і людьми.

Наведу кілька з усіх розділів, щоб ви мали уяву. Немає сенсу їх описувати, переповідати їх зміст і тематику. Уважно прочитайте – вони говорять самі за себе:

*«Чи ти, як вранішнє поле,
Що вже стугонить колоссям,*

До себе покликкала доля
Й дві долі в одну злилися».

«Потрапило серце в капкан» (стор. 15).

«Цей дотик губ, як дотик щастя,
Що десь блукало стільки літ.
Для мене він, немов причастя,
Немов весни найперший квіт».

«Цей дотик губ, як дотик щастя» (стор. 40).

«Відчув у доторку руки
Твою втаємлину жіночність...
Вдивлявся я у твої очі,
Мов вглиб казкові ріки».

«Гнітучий настрої весь пропав» (стор. 46).

«Я плакав надривно, щось мав би для
тебе сказати,

Та плутались в цій круговерті думки.

І сміх твій прощальний почав віддалятися –
Любов наша перша й остання пішла
навіки».

«Я плакав надривно, щось мав би для
тебе сказати» (стор. 55).

«Причаїлась жура біля збитих колін

І натхненно шептала молитву...

І слова відбивались від стомлених стін,
І жіночим теплом наповнялась обитель».

«Причаїлась жура біля збитих колін»
(стор. 97).

«І аромат твого волосся,

Мав усі пахощі землі,

Я відчуваю його й досі

І пам'ятатиму сто літ».

«А ти вся сонячна, вся сяєш» (стор. 153).

Підсумовуючи, може дещо повторююсь,
але кажу відверто: вірші нової поетичної
збірки «Тебе любов'ю возвеличу» захоплюю-
ють витонченістю образів, красою, вишука-
ністю стилю та віршування. Вони є свідчен-
ням великої наполегливої творчої праці над
словом за багато літ письменства.

Книга відомого поета, композитора, пись-
менника-краєзнавця, науковця-енцикло-
педиста – це коштовний вклад у поетичну
скарбницю нашого Поліського краю і України.

Закінчую свою розповідь про книгу і її ав-
тора тими ж словами, що і почав свій відгук,
– скрипаль Богдан Столярчук ще грає гучно
і гарно.

Георгій СЕРБІН,
поет, прозаїк, заслужений журналіст
України, довічний творчий стипендіат
Президента України